

Autorka si zvolila zajímavé – a i vzhledem k současnému dění na východě Ukrajiny a ruskému pohledu na něj – vysoce aktuální téma mezinárodních vztahů. Text je na vysoké faktografické úrovni. Autorce nechybí analytické dovednosti a snaha dostat se věcem na kloub. Ačkoliv v textu chybí řada důležitých ruskojazyčných titulů, autorka prokazuje znalost relevantní odborné literatury.

Jako hlavní slabinu práce vidím její organizaci i chybnou práci s terminologií:

Za první, text začíná úvodní kapitolou, která je věnována současnému stavu poznání i použitým metodám. Metodologická kapitola by se však měla vyskytnout až v té části práci, která předchází empirické analýze – v této pozici, kdy nevíme nic o teoriích a konceptech, použitých v práci, ani o stavu poznání (viz níže), je její hodnota nulová.

Za druhé, pokud se jedná o instrumentální případovou studii, jak tvrdí autorka, pak by měl být přínos této studie neempirický. Má tedy buď deduktivně testovat již etablovanou teorii (*theory testing*), nebo induktivně vytvořit teorii novou (*grounded theory*). Z formulace této práce není jasné, jestli se jedná o čistě empirickou analýzu (v tom případě by se nejednalo o instrumentální případovou studii) anebo o teoreticky fundovanou práci.

Za třetí, to, co autorka nazývá Teoretickými koncepty, s teorií jako takovou nesouvisí. Spíše se jedná o analýzu, byť spíše historicky pojatou, konceptu státní suverenity, principu neintervence, resp. R2P. Teorie se má vztahovat k obecnému problému, vyplývajícímu z výzkumné otázky či otázky. Toto označení je tedy chybné.

Za čtvrté, současný stav poznání, respektive rozbor literatury, se má vztahovat nikoliv k obecnému tématu práce – R2P – ale má reflektovat výzkumný problém v kontextu zkoumané problematiky.

Identifikace současného stavu poznání, resp. “bílých míst” v ní, pak má vygenerovat výzkumné otázky, teze či hypotézy, na kterých by byla práce postavena. V této podobě není jasné, jaký je stav poznání a co v něm chybí – tedy *rationale* pro vypracování dané studie. Není totiž zdaleka jasné, co autorka tvrdí – a s čím se pouze ztotožňuje. Odstavec na stránkách 15-16 je příliš vágně formulován. V čem je přínos této práce? Je li možné říci, že to, co tvrdí autorka, již tvrdil někdo před ní? A pokud ano, proč bylo toto téma zpracováno? Pokud ne, proč to autorka neuvádí výslovně?

Jelikož se tedy jedná o sociálně-vědní téma z oboru mezinárodních vztahů/politologie, navíc již mnohokrát empiricky zpracované a nezaložené na výzkumu primárních dat, není deskripce, jakkoli podpořená analytickým vhledem, dostačující. Měla by rozvíjet naše vědomosti obecných problémů, přinášet nová zjištění, tedy být inovativní.

Za páté, je li autorčíným cílem analýza ruského *pohledu* na problematiku R2P, měla by se opírat téměř výhradně na analýzu ruských médií. V tom případě by však měla být koncipována odlišně metodologicky, například jako diskursivní analýza apod. V tomto znění autorka sice uvádí řadu zdrojů reflektujících pohled ruské diplomacie na zkoumanou problematiku, není však zdaleka reprezentativní.

S ohledem na výše uvedené navrhuji hodnocení mezi “dobře” a “velmi dobře”, dle schopnosti autorky odpovědět na otázky, které v tomto posudku kladu.

Emil Aslan Souleimanov

V Praze dne 28.8.2015